

NEDJELJNA ČITANJA

Post 12, 1-4a; Ps 33, 4-5.18-20.22; 2Tim 1, 8b-10; Mt 17, 1-9

Preobraženje, o kojem nam govori evanđelje, prethodilo je Isusovoj muc i anticipacija je onoga što slijedi po uskrsnuću. Isus uzima trojicu apostola na goru, što je simbol povlaštenog mjesta gdje se čovjek susreće s Bogom. Isus je tu došao moliti te se usred susreta s Ocem preobrazio. Tom prilikom dogodilo se da su apostoli vidjeli ono što je ljudskom oku nevidljivo, a to je božanska narav Isusa Krista. Preobraženom Isusu u kojem se vidi sam Bog pridružuju se Mojsije i Ilija koji predstavljaju Zakon i Proroke kojih je Isus ispunjenje. Otac, kao i na krštenju u Jordanu, potvrđuje svoga Sina u kom je sva njegova milina te poziva prisutne da slušaju Isusa. Naime, oni su Mojsija i Iliju smatrali većima i od Isusa, pa Bog daje do znanja da je pred njima ne samo netko tko je veći od spomenute starozavjetne dvojice već da je pred njima onaj koji je usavršenje Zakona i Proroka. Apostoli su se prestrašili jer su razbijene njihove slike o važnosti Mojsija i Ilije, a još više se prestrašise što shvatiše da su pred samim Bogom. A Božja blizina zna za čovjeka biti teška, jer u njegovu svjetlu prepoznaje svoje nedostatke, spoznaje svoju ništavost pa se trojica apostola pobojaše za svoju opstojnost. Isus ih hrabri da se ne boje jer Bog nije zatornik, on ne uništava, već stvara i daje život. Zasiurno je svatko od nas doživio svoje iskustvo Preobraženog Isusa, svatko od nas je u svojoj nutrini, ali i u stvorenom svijetu vidio slavu Božju te tu sliku nosimo u sebi u trenucima kada dolaze problemi, poteškoće, razočaranja. Činjenica je da Isus nije uslišao Petrovu molbu da ostanu na brdu već se vratio s njima dolje. Time želi reći kako se treba vratiti u svakodnevicu i u njoj živjeti ono što je doživljeno. Ovozemaljski život nije uživanje u gledanju Boga već često tapkanje u mraku, traženje izlaza iz teških situacija. Poneki put izgleda nam da se Bog sakrio, da je daleko od nas dok nosimo terete i križeve života. U takvim se trenucima trebamo vratiti na svoju osobnu goru preobraženja gdje smo susreli Isusa i iskusili njegovu ljubav te vođeni tom nadom krenuti dalje. Time ohrabreni trebamo biti sposobni zahvaljivati Gospodinu za trenutke kada doživljavamo njegovu slavu, ali i za trenutke patnje, jer u svima njima Bog nam je blizu te nas priprema da po vlastitom križnom putu postanemo dionici Kristova uskrsnuća.